

STEF KAMIL ZIMMERMAN

Het is voor mij niet makkelijk om deze week door het leven te stappen en zeker niet door de drukke straten van Oostende.

Dat heeft er mee te maken dat ik sedert vorige vrijdagavond overal de priemende blikken van misprijzen moet verdragen van mensen die weten dat ik me al lang ge-out heb als zijnde een fan van Royal Sporting Club Anderlecht, een sportvereniging die sedert jaar en dag huist in het stemmige Astridpark te 1070 Brussel, een gemeente die ik u stellig kan aanbevelen bij uw volgende citytrip.

Omdat het Erasmus-huis er zich bevindt, bijvoorbeeld, en Frituur René en de laatste échte kruidenier van de Brusselse regio : Cremerie Saint-Guidon, recht tegenover het gelijknamige metrostation.

En er bevindt zich daar natuurlijk ook het befaamde stadion waar het meestal in paars en wit en een of ander banklogo gehulde team al decennia lang tot de binnenlandse en soms zelfs Europese voetballende top behoort.

Maar sedert vorige vrijdag is al die glans verdwenen. Het grote Anderlecht heeft zich op een knullige wijze laten inmaken door een andere Brabantse ploeg, afkomstig uit een befaamde universiteitsstad waarvan de naam mij nu niet te binnen schiet.

En nee, ik heb het niet over het befaamde Stade Leuven maar over fucking Oud Heverlee, een club waar de

spelers naar het schijnt twee uur voor de aanvang van de thuiswedstrijden aanwezig moeten zijn om samen de lijnen wit te kalken die nu eenmaal horen bij het actieve voetbalgebeuren horen en waar , volgens de statistieken die ik mocht raadplegen, het eerste elftal samen slechts over 10 paar voetbalschoenen zou beschikken.

Een trainer hebben ze ginds ook al niet , dus lezen de spelers er iedere ochtend in de duiventil die daar als kleedkamer dient, samen en luidop, mooi gehurkt rond een borstbeeld van Louis Tobback, elk één hoofdstuk voor uit het gele handboek dat “Soccer For Dummies” heet.

En net van die dummies kregen de spelers van mijn favoriete club tijdens de seizoensopener een klap om de goedbetaalde oren.
Sedertdien draag ik een boetekleed. Of tenminste een zonnebril.

Het voetbalseizoen is nog niet één week oud en mijn droom is al aan diggelen geslagen.
Terwijl ik eigenlijk niets méér koester dan mijn eigen dromen.

Toen ik nog op de lagere school zat schreef de Meester nogal dikwijls in mijn klasagenda : "Marc Zit Teveel Te Dromen In De Klas".

En daar kon ik mee leven.

Want ik bèn een dromer.

Met als specialisatie : dagdromen.

Maar ik droom ook 's nachts.

Vreselijke dromen meestal.
Vermoeiend en angstaanjagende dromen.
Dat er ratten aan mijn tenen knagen.
Dat al mijn tanden één voor één ritmisch uitvallen.
Dat ik levend begraven wordt, per ongeluk.
Dat ik verdrink.
Dat ik neerstort met een vliegtuig.
Dat er niemand opdaagt bij mijn begrafenis.
Dat ik een salami ben waar de slagersvrouw met een
vlijmscherpe machine plakjes van snijdt.
Dat ik van iemand die ik heel graag zie, en die mij heel
graag ziet, een abonnement op Knack cadeau krijg.
Dat ik tegen mijn wil de liefde moet bedrijven met Pieter
De Crem en André Flahaut.
Benieuwd wat Sigmund Freud daarvan zou denken.

Wat helemaal geen droom was volgens mij was het
fabelachtige concert dat Stef Kamil Carlens en de TAZ-
Band afgelopen week gaven daar bij het station van
Oostende, in Café Koer, waar de hartenklop van het
geweldige festival Theater Aan Zee het hardst kan
gehoord worden.

“Gates Of Eden” heette het concert, naar de
uitzonderlijke song die destijds op de B-kant stond van
Bob Dylan’s wereldhit “Like A Rolling Stone”.

En “Gates Of Eden” was zondermeer een goedgekozen
naam voor de avond die Carlens en de band ons
aanboden.

Vanaf de eerste gitaaraanslag zwaaiden de deuren van
het muzikale en tekstuele paradijs open, waar Dylan’s
geheim schattenkamer huist.

Niets was vrijblijvend hier, niets was banaal. Stef Kamil Carlens is een intelligent en integer kunstenaar en ook wanneer hij met het werk van Dylan aan de slag gaat blijft hij een intelligent en integer kunstenaar.

Niets van het pathetische geklungel dat normaal gepaard gaat met op covers gebaseerde “Hommage”-concerten, niets van de tenenkrullende troep van uitgebluste acteurs en zangeressen die de hert op gaan met pijnlijke imitaties van Jacques Brel of Edith Piaf.

Nee, Stef Kamil en de zijnen - de werkelijk op zeer hoog niveau opererende TAZ-Band, onder leiding van de kokende Serge Feys, de zingende en swingende zussen van Zita Swoon, en de verbluffende gastgitarist Geert Hellings - groeven diep in het werk van Robert Zimmerman en vonden daar redelijk bekend goud als het meeslepende “New Pony”, het schrijnende “Shelter From The Storm” en het destijds zelfs door Olivia Newton-John niet kapot te krijgen “If Not For You”. Of het overweldigende “Shot Of Love”, uit de gelijknamige langspeelplaat uit Dylan’s zogezegde “slechte periode”, een schijf waaruit ik Stef Kamil ook wel eens “Lenny Bruce” zou willen horen zingen.

Alle songs waren weergaloos gebracht. Maar het ware goud hield Stef toch voor het einde. Hij schonk ons een minutenlange versie van Dylan’s misschien wel somberste song, “Not Dark Yet” .

En hij deed dat zo goed dat Dylan, als hij erbij zou geweest zijn, zeker even het gevoel zou gehad hebben dat hij een fan van Anderlecht was, deze dagen.

(Maar omdat het hier op “Uitgelezen” toch om een literair evenement gaat heb ik ter afsluiting ook een gedicht voor u geschreven.

Het heet “Een Week In Frankrijk” en gaat als volgt :

“Lundi !
Mardi !
Mercredi !
Jeudi !
Vendredi !
Samedi !
Dimanche !”)

Ik dank u voor uw aandacht.

Marc Didden, Oostende, 2 Augustus 2011